

In de Engelstalige katholieke kerk komen mensen van alle rassen en afkomst samen zonder overbodige drukte. Foto Luciana Caputo

Geloof zonder opsmuk

De vraag is hoe het komt dat zoveel reguliere kerken zo leeg zijn. Er zijn van die megakerken met predikanten die een groot gevoel hebben voor show, kerken met grote podia en muziekkorsten en televisiecamera's en schermen tegen de muren, kerken waarin Jezus Christus luidruchtig wordt gedankt door mensen die staan of dansen en huilen en klappen. Maar zoveel andere kerken ontvangen vijftien mensen op zondag en doen koud en leeg aan.

Pater Sjaak de Boer weet het allemaal, maar hij begrijpt er weinig van. Hij leidt de 'Church of Our Saviour', een volledig Engelstalige katholieke kerk in hartje Den Haag, met plaats voor achthonderd gelovigen. En hij weet niet beter dan dat het elke zondag vol is.

Het is een prachtig gebouw, dat je op deze plek niet zou verwachten. Van buiten ziet het er nog gewoontjes uit, aan de Bezuidenhoutseweg vlakbij het Centraal Station, maar van binnen lijkt het op een zeer groot uitgevallen Toscaanse villa met een enorme binnenplaats. Na de Tweede Wereldoorlog gebouwd, maar statig en imposant, qua inrichting ook opvallend sober. Er zijn nauwelijks beelden of iconen, het altaar is vierkant, de vierkanten keren terug in het hoge plafond, waar ook glas-in-loodramen zijn met abstracte patronen. Brede gangpaden, onopvallende lampen. Alles straalt een verblijvende eenvoud uit.

Het lijkt sterk dat de kerk volloopt.

In: Church of Our Saviour,
hartje Den Haag

Aanwezig: achthonderd
gelovigen

Dienst: gewone kerkdienst

Maar het is pas kwart over negen in de ochtend, de dienst begint om tien uur. We krijgen een snelle rondleiding, horen de plannen voor de verbouwing van belendende gebouwen waar kleinere bijeenkomsten kunnen worden gehouden, en dan moet de pater verder met zijn werk. Het koor is aan het oefenen, er is een flink orgel, een van de koorleden moet telkens lachen. Als dat straks maar goed gaat.

Dan druppelen de mensen binnen, door de hoofdingang en door zijdeuren. Hele gezinnen, heel veel kleine kinderen, op de arm, in wandelwagentjes, en wat vooral opvalt: van alle mogelijke rassen en afkomst. Je hoort ook alle talen van de wereld.

Een man met een Zuid-Amerikaans uiterlijk en een kleintje op de arm komt door de zijdeur, bevochtigt zijn vingers, maakt een lichte kniebuiging in de richting van het altaar en blijft intussen zachtjes praten met het kind. De sfeer is ontspannen en informeel, er wordt gegroet en omheist, weinig vrouwen dragen rokken, ook de mannen zijn in vrijetijdskle-

ding. En intussen is de kerk vol. Achthonderd mensen.

Om tien uur gaat iedereen staan. De processie gaat door de brede gangpaden, tussen de talloze kinderwagentjes door, de misdienaren nemen plaats achter het altaar, pater Sjaak de Boer opent in het Engels. Vlot en losjes. Hij roept de kleinere kinderen naar voren, spreekt ze toe, stelt ze een vraag (wat was het beroep van Jozef?) en dan gaan de kinderen naar een andere ruimte, begeleid door vrijwilligers, waar er wel honderd van lijken rond te lopen.

Een jonge zwarte vrouw leest voor uit de Bijbel, er wordt gebeden. Vandaag is de dag van Kerk Balans, de penningmeester houdt een praatje over de financiële stand van zaken en doet een oproep ook dit jaar extra te doneren. Vorig jaar werd een nieuwe geluidsinstallatie geplaatst, dit jaar is minstens 20.000 euro nodig voor de verbouwing van de extra kleinere ruimten.

Alle rituelen worden keurig uitgevoerd, iedereen krijgt een hostie, de collectemandjes gaan van hand naar hand, maar het blijft wonderlijk: het is alsof er tachtig man aanwezig zijn, in plaats van het tienvoudige. De routine, de gewoonte, het ontbreken van overbodige drukte, het is ook te merken aan de pater zelf, aan zijn ongedwongen manier van praten en lopen – geloof zonder opsmuk. Dat kan dus ook.

Suggesties: ramdas@nrc.nl